

A LELKIISMERET SZAVA

ÁCS KÁROLY

LÁTOMÁSOK

*Porrávált könnye leperreg:
vegyétek el a szememet!*

*Jaj, kék a föld, sárga az ég,
a falevelek feketék,*

*akár az ember arca, zöld
udvarok árnyalják a bőrt*

*és alatta a hús fakó,
mint a megvénült, lusta hó.*

*A reggelim: lila szalonna,
szürke kenyér, lazán bevonva*

*rózsaszín vajjal, bordó mézzel,
mint a rossz ecet nyers penésszel.*

*S iszom a tintaszínű kávét,
csak iszom, pedig kiabálnék,*

*mert kék a föld és zöld a bőr,
egy gyilkos nap sugara öl,*

*s megolvadnak a házfalak,
rőt pocsolóvá omlanak.*

*sóhaj támogat roncsolt vázat
és pirulnak a pinceszájak:*

*szén halványul, izzik fehéren
és szétesik, ha tovább nézem,*

*a higgadt érc foszló pehely,
elszáll az úr szeleivel,*

*s iszonyú ernyőjét kibontja
az érthetetlen halálgomba.*

*Fény vakít, a por betemet:
adjátok vissza szememet!*